

LUBOMÍR PIRO

LÁDOVÁ VÁŠEŇ

VYDALO MEA2000 o. z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené.

ISBN 978-80-89515-80-6

ĽUBOMÍR PIRO

ĽADOVÁ VÁŠEŇ

Grafická a technická spolupráca: Špacír Stanislav, Franko Štefan
Ličko Michal

Edícia: MEA 2000 o. z. - Mladá Éra Autorov nového tisícročia

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0202-5

OBSAH

KAPITOLA 1.	3
KAPITOLA 2.	19
KAPITOLA 3.	48
KAPITOLA 4.	68
KAPITOLA 5.	93
KAPITOLA 6.	111
KAPITOLA 7.	134
KAPITOLA 8.	159
KAPITOLA 9.	180
KAPITOLA 10.	201
KAPITOLA 11.	232
KAPITOLA 12.	265
KAPITOLA 13.	280

KAPITOLA 1.

Rýchle športové auto výraznej červenej farby, so strieborným koňom, stojacim na zadných nohách, vynímajúcim sa na prednej maske sa rútilo horskou cestou, plnou ostrých zákrut. Áno, bolo to Ferrari 458 Italia, vidlicový osemvalec, s objemom 4,5 litra a výkonom 420 koní. Nádherný tátoš. Rovnako nádherne sa javila aj okolitá scenéria, ktorá by zaujala nejedného prírodného nadšenca. Všadeprítomné husté ihličnaté lesy pôsobili ako balzam na dušu a pohľadzali ju svojim sýtozeleným odtieňom, ako aj vôňou živice, s prímiesou sviežej esencie ihličia. V nádhernej voňavej zeleni dominovali vysoké, sivasté, obnažené bralá, obrastené iba sem-tam nízkou kosodrevinou, výrazne sa líšiacou svojou tmavšou farbou od okolitých svetlozelených

smrekových porastov. Zapadajúce slnko sfarbovalo oblohu do červena a vytváralo tak zvláštne svetelné efekty. Úžasný pohľad, ktorý doslova priťahoval oči a lákal zvečniť a uchovať si tú krásu v objektíve fotoaparátu. Úzka cesta s kvalitným asfaltovým povrchom vyhovovala rýchlemu červenému autu, ako aj jeho vodičovi, ktorého okolitá príroda zjavne vôbec nezaujímala. Venoval sa riadeniu a oddával sa pôžitku, ktorý mu rýchla jazda dávala. Pred ostrými zákrutami prudko brzdil, až sa ozýval typický zvuk, aký vydávajú zablokované pneumatiky pri styku s vozovkou. V zákrutách prechádzal do protismeru, čo bolo v tomto neprehľadnom prostredí veľmi riskantné a nebezpečné. Kedykoľvek sa mohlo objaviť iné vozidlo a zrážka by bola nevyhnutná. V takejto rýchlosti by sa nedalo urobiť absolútne nič. Iba ak strhnúť volant... No a potom by nasledoval jedine pád do hlbokej rokliny, s rozbúrenou a peniacou sa riekou, s množstvom skál a väčších, či menších vodopádov.

Zdalo sa, že malý športový volant rýchleho vozidla, ktorý bol v ustavičnom pohybe sa ocitol v rukách profesionála. Vodič ho držal pevne v rukách, na ktorých by každého určite zaujali do detailov vypracované kožené rukavice. Prudké pohyby volantom raz na jednu a opäť na druhú stranu jednoznačne naznačovali, že cesta v horskom teréne bola plná nebezpečných úsekov. Avšak vodič si to nebezpečenstvo akoby vôbec neuvedomoval alebo nechcel uvedomovať. Možno si bol istý svojimi schopnosťami a oddával sa rýchlej a riskantnej jazde. Bol si však tento mladý muž, s tmavými okuliarmi na očiach a hudbou pustenou na maximum až taký istý? Možno mal doteraz iba šťastie, že žiadne auto oproti nestretol. To sa však mohlo v najbližšej chvíli zmeniť... Na rovných úsekoch šliapal prudko na plynový pedál a akceleroval motor vozidla do vysokých otáčok, pričom si do taktu hudby poklepal prstami po volante. Na čistinke, uprostred hustého lesa sa objavila horská vila. Áno, bola to vila, patriaca zrejme bohatým

a vplyvným majiteľom. Svedčila o tom jej rozloha, s rozsiahlym okolitým pozemkom, ako aj blízkym jazero, ktoré im taktiež patrilo.

Mladý muž, ba takmer ešte chlapec, zabrzdil tak prudko, že kolesá vozidla vytvorili tmavé, čierne pásy na asfaltovom povrchu. Stočil volant doprava a opäť prudko pridal. Spod kolies vyletelo vysoko do vzduchu zopár drobných kamienkov, ba niektoré skončili až vo vode jazera a vytvorili malé kruhy na doteraz pokojnej hladine. Auto zaparkovalo medzi vozidlá rôznych značiek, ktoré sa tu už nachádzali. Avšak červené športové žihadlo medzi nimi dominovalo rovnako, ako svetlovlasý beloch medzi húfom čiernovlasých Afričanov. Mladý muž vybral kľúče zo zapalovania, zložil si tmavé okuliare, ako aj kožené rukavice a odložil ich do priečinku na palubnej doske. Vystúpil z vozidla a ráznym pohybom ruky zatvoril dvere. Tak trochu škodoradostne sa pousmial a pohladil autíčko po streche.

„Šikovný tátošík...“ - prihovoril sa mu.

Potom sa rozhlíadal vôkol a uškrnul sa, keď si obzrel zaparkované vozidlá. Na jeho červeného koňa sa ani jedno z nich nechytalo... A to ani vo sne.

Svetlovlasý chalan nahodený, akoby sa práve chystal na predvážacie mólo, s najnovším modelom od významného módného tvorca, kráčal pomaly k vile. Bol to síce fešák, za ktorým sa neustále obzeralo množstvo dievčat, no dal by sa charakterizovať ako samolúbi chlapčisko bohatých rodičov. Vybehol rýchlo hore schodmi a otvoril dvere vily. V tom momente, ako sa objavil v miestnosti, zbehlo sa okolo neho množstvo mladých ľudí, hlavne dievčat s pohármi naplnenými šampanským. Akoby prišla hviezda...

„Ahoj, Christian. Čau, Chris...“ - ozývalo sa hádam zo všetkých strán.

Party bola v plnom prúde. Okúzľujúce dievčatá, zazobaní chalani, bujará zábava, pri ktorej šampanské tieklo doslova potokmi. Tak takúto akciu si predsa Christian nemohol nechať ujsť. Vlastne bol známy tým, že

na žiadnom takomto žúre rozhodne nechýbal. Party v horskej chate, ba vhodnejšie by bolo povedať vile, pretože to vila rozhodne bola, tak to bola jeho krvná skupina. Táto honosná stavba, nachádzajúca sa uprostred hôr s čarokrásnym okolím a jazerom pod oknami, patrila bohatému a zazobanému tatkovovi jedného z teenagerov, ktorí sa pretekali v tom, kto pripraví lepšiu, honosnejšiu a zaujímavejšiu party... Skutočne zmysluplná činnosť... Hodná tak akurát nahlúplych detičiek snobských a bohatstvom oplývajúcich rodičov. A Christian rozhodne bohatých rodičov mal, takže by sa dalo povedať, že medzi takéto detičky patrila. Jeho rodičia boli uznávaní, biedu rozhodne nepoznajúci a život si dokonale užívajúci novo zbohatlíci. Ich synáčik mal všetko o čo požiadal. Chcel auto? Dostal ho. Túžil po jachte? Žiaden problém. Rodičia mu dopriali všetko, čo mu na očiach videli. Chýbalo mu však to najdôležitejšie... To, na čo má právo každé dieťa... Láskavé pohladenie starostlivej matky a úprimné otcovské objatie.

Ako mu to veľmi chýbalo? Tak to vedel iba on sám. Odmalička sa o neho starali cudzí ľudia. Najprv vychovávateľka a neskôr internátna škola. Rodičov si naozaj veľmi neužil... A ich láska mu nesmierne chýbala... Len čo sa Christian objavil na party, stal sa stredobodom pozornosti. Koniec koncov, tak to bolo stále... Niesol sa ako kohút pred sliepkami, snažiac sa na nich čo najviac zapôsobiť. Bol bohatý, pekný a dievčatami obľetovaný. Jeho pohľad však blúdil po celej miestnosti, akoby niekoho hľadal. Napokon sa usmial. Zdalo sa, že ju našiel. Áno, pozeral sa na dievča, ktoré bolo vskutku pekné a zaujímavé. Zamieril rovno k nej.

„Ahoj, Amanda. Tak predsa si prišla. Bavíš sa?“ - snažil sa nadviazať rozhovor.

„Ahoj, Christian. Daj si pohov. Dobre? Určite tu nie som kvôli tebe. To si môžeš vyhodiť z hlavy. Na mňa tie tvoje rečičky neplatia.“ - vhodila mu do tváre rovno na privítanie.

„Á... Slečinka je trošku nabrúsená.“ - poznamenal Christian a snažil sa akýmkoľvek spôsobom zapôsobiť na objekt svojho záujmu.

Nevzdával sa a bojoval ďalej. To dievča sa mu veľmi páčilo. A pravdou bolo, že po nej nesmierne túžil. Amanda však bola zrejme tvrdý oriešok a dostať sa k jeho sladkému a lahodnému jadru bol problém aj pre takého ostrieľaného dobyvateľa tajomných komnát, akým Christian rozhodne bol. On to síce nevedel, ale Amande sa páčil. Jeho zaujímavá tvár, uhrančivý pohľad belasých očí a hlavne jeho zmyselné pery ju fascinovali. Snívala o tom, ako ju bozkávali po celom tele... Avšak neznášala jeho samolúbosť, namyslenosť, pýchu a zopár ďalších, nie veľmi lichotivých vlastností. Tie dokázali tých zopár pozitívnych úplne prevalcovať a zatlačiť hlboko pod povrch. Amanda sa tu, v spoločnosti zazobaných snobov, ocitla vlastne omylom. Ona do tejto kasty rozhodne nepatřila. Jej rodičia neoplývali takým bohatstvom, ako rodičia týchto zúfalcov a Christianovi vlastne klamala,

keď mu tvrdila, že tu nebola kvôli nemu. Bola to obyčajná, sprostá lož. Väčšia ako Tichý a Atlantický oceán dohromady... V skutočnosti bol Christian jediný dôvod, pre ktorý sem vlastne prišla.

„Daj jej pokoj, Christian. Dobré?“ - oboril sa na neho zdatný silák, ktorý sa objavil pri Amande ako anjel strážny, s očami pekelného diabla a postavou ohromného kyklopa.

Jeho zlovestný pohľad krvilačného upíra sa stratil v tom okamihu, keď sa na neho Amanda usmiala. Vzápätí sa zmenil na jemného, nežného a krotkého barančeka. Jasný dôkaz toho, že Amanda bola jeho vysnívanou ovečkou.

Mal však smolu. Amanda sa na neho iba milo usmievala a to bolo asi tak všetko. Kyklop to však nevzdával a snažil sa ďalej, s tvrdohlavosťou zarytého barana. Dvaja chalani súperiaci o priazeň dievčaťa, stojaci oproti sebe, ako dvaja kohúti, bojujúci o tú istú sliepku. Jeden ako kríženec pštrosa a moriaka a druhý ako zakrpatený japonský kohútik.

Christian sa síce snažil naoko vzpierať, avšak pred touto

hromadou svalov mal aj on rešpekt. Nepotreboval, aby mu tento ťažkotonážny buldozér rozbil hubu, či natrhol ciferník. To v tom lepšom prípade. Na ten horší sa radšej nepokúšal ani pomyslieť... Dokázal si normálne predstaviť, ako ho oblapili svalnaté ruky, sťaby ramená banského rýpadla a celkom jasne a zreteľne počul praskať svoje vlastné kosti. Bfíf... Zlé, čo i len pomyslieť... Amanda sa mu stratila a vzápätí sa kamsi podel aj ten obrovitánsky hromotlák. Christian sa rozhlíadol po miestnosti. Škodoradostne sa pousmial a zamieril k dvom, málínko pripitým, chichotajúcim sa dievčatám, sediacim na koženej pohovke pod oknom. Prisadol si k nim, uvažujúc o tom, že jedna z nich bude určite ľahkou korisťou. Už hodnú chvíľu sa vôbec nenamáhala potlačiť, či ukryť svoj evidentne veľký záujem a až priveľmi okato si ho obzerala. Tá druhá jej niečo pošepala a vytratila sa ktovie kam... Christian sa prihovril. Vzápätí však zaznela hlučná hudba a v tom hurhaji nebolo takmer vôbec rozumieť a tak ukázal smerom k dverám a prikývol

hlavou. Dievča pochopilo a obaja sa zberali vonku na vzduch. Zdalo sa, že sa Christian dobre zabával a na Amandu akoby zabudol... Alebo možno aj nie... A teraz si len dokazoval svoju dôležitosť, či sa snád' snažil vykompenzovať jej odmietnutie alebo jej chcel ukázať, koho vlastne odmietla a o čo tak prišla... Kto vie? Dievča sa zavesilo do ponúknutého ramena a spoločne opustili vilu. Bola nádherná noc. Unavený, starý a zvráskavený mesiac sa na chvíľu zastavil a prerušil svoju nekonečnú púť, po hviezdami obsypanej nočnej oblohe. Zapozeral sa na svoj obraz, odrážajúci sa na pokojnej vodnej hladine. Akoby si povzdychol a ovlažil sa chladnou, čistou a priezračnou vodou. Potom sa pousmial a opäť pokračoval svojou cestou. Christian s dievčaťom stáli oproti sebe a vôňa ihličia a aróma živice povznášala ich zmysly a doslova pohojdávala ich duše. Nevedno odkiaľ k nim dorazil ľahký vánok, ovial ich tváre a pobral sa za putujúcou lunou v šíre dial'avy... „Zlatko, pozri sa.“ - prehovoril Christian, ukázal na oblohu a pokračoval:

„Mesiac v splne. Príjemná noc. Romantická príroda...

Čo tak previesť sa mojím športiakom? Hm...“

„Prečo nie...“ - zaštebotala ako lastovička.

Pred vilou, na brehu jazera s upravenou plážou sa zabávala skupinka podgurážených, polonahých chlapcov

a chichotajúcich sa dievčat. Takmer všetci s pohármi v rukách. Že v nich nebola čistá, pramenitá voda by bolo hádam zbytočne podotýkať. Zazrieť niekoho bez naplneného pohára, či cigarety bolo takmer nemožné.

Zopár odvážlivcov, posilnených alkoholom sa vyzliekalo a chystalo sa vklíznuť do jazera. Ba dvaja, či traja

najodvážnejší sa už zabávali v pomerne chladnej vode, inak veľmi pôvabného jazera. Šantili a špliechali na seba vodu, smiali sa, hulákali ako stádo divých, vyplašených opíc v neobývanom pralese. To sa k nim už pridávali aj ďalší, ktorí sa vyzliekli do spodného prádla, ba niektorí zhodili aj ten posledný zvršok odevu a bez akéhokoľvek ostychu bežali v ústrety vode jazera.

Christian naštartoval. Vozidlo sa vyrútilo z parkoviska

a veľkou rýchlosťou sa hnalo okolo jazera. Dievča sa pripito usmialo a dvojmyselne poznamenalo:

„Dúfam, že nie vo všetkom si takýto rýchly...“

Christian sa rozosmial a rovnako dvojmyselne odpovedal:

„Zlatko... V niektorých situáciách a činnostiach viem byť veľmi, veľmi pomalý a vytrvalý...“

Zastavil auto na opačnom konci jazera, ďaleko od hulákajúcich odvážlivcov šantiacich v chladnej vode jazera. Naklonil sa a náruživo dievča pobožkal.

To sa nezdráhalo, práve naopak. Vzápätí mu jeho horúci bozk oplatilo. Christianova ruka sa ocitla na jej stehne a pomaly, sotva sa dotýkajúc jej pokožky bruškami prstov, postupovala ďalej a ďalej, až sa stratila pod ľahkými letnými šatami. Dievča sa zachvelo a zavzdychalo...

Asi o hodinu sa Christian opäť objavil v miestnosti.

Rozvalil sa v koženom kresle, oči mu ešte stále horeli a len pozvoľna pohasínali. Nalieval sa šampanským,

obzerajúc sa dookola, akoby hľadal ďalšiu ľahkú korisť. Ak to bolo skutočne tak, potom si tento chalan až priveľmi dôveroval...

O dievča, ktoré bolo ešte pred chvíľou s ním sa už vôbec nezaujímal. Dosiahol čo chcel... Dostal sa tam, kde chcel... Tým sa to pre neho skončilo. Dievčina si však z toho vôbec nerobila ťažkú hlavu. Chichúňala sa v spoločnosti ďalších dievčat. Rozprávala a vášnivo gestikulovala rukami... Bolo to jasné, ako dúha na oblohe po letnom daždi, že prezrádzala detaily z toho, čo sa pred chvíľou odohrávalo na brehu jazera...

Vila bola doslova natrieskaná množstvom mládeže. To by bolo hádam aj zbytočné zdôrazňovať. Hudba, alkohol, bujará zábava. Tak ako na každej podobnej party...

Amanda sedela v spoločnosti svojho svalnatého ochrancu hore na galérii a tajne Christiana pozorovala. Zdalo sa, že ju tento, na pohľad fešný, avšak povahovo dosť ťažko akceptovateľný chalan zaujímal. Avšak nechcela byť iba ďalšia trofej v jeho, už aj tak rozsiahlej loveckej zbierke.

Túžila po tom, aby ju miloval, chránil a rozmaznával...
To sa však od Christiana dalo len ťažko očakávať.
Ten miloval, chránil a rozmaznával tak akurát seba.
Amanda sa strhla. Zjavne pripitý Christian odchádzal
v spoločnosti prihlúpleho a naivného blond'avého dievčaťa
a opúšťal party. Usmieval sa ako ťažkopádny, nahlúply
šašo v cirkusovej aréne, s IQ asi tak -10 a krútil kľúčmi od
auta okolo svojho prsta...

Amanda sa naklonila k svojmu svalnatému spoločníkovi
a pošepala mu:

„Hneď sa vrátim. Dobre?“

Ten iba zdvihol hlavu a pousmial sa.

„To chceš riadiť v takomto stave?“ - oborila sa
na Christiana, len čo sa pri ňom zjavila.

„Čo myslíš, že to nezvládnem? Ha-ha-ha. Nechceš sa
pridať? V pohode zvládnem aj dve...“ - uškŕňal sa
pripitý Christian.

„Si somár... A raz na to doplatíš.“ - odpovedala mu
a krútiac hlavou odchádzala.

Christian sa posadil za volant. Dievča dlho nerozmýšľalo a rýchlo sa posadilo vedľa neho. Ozval sa zvuk štartujúceho motora. Christian pridal plyn. Kolesá so širokými pneumatikami prehrabli na mieste, pričom spod nich vyletela celá spŕška kamienkov. Športové vozidlo nabralo rýchlosť a stratilo sa za najbližšou zákrutou na úzkej horskej ceste. O tom, že to bola rýchla, riskantná a nebezpečná jazda, hádam nikto nepochyboval. Obaja pasažieri z toho mali „úžasnú“ zábavu...

KAPITOLA 2.

Ľadová plocha zimného štadiónu bola úplne prázdna, lesklá a hladká, bez jedinej nerovnosti, priam ako zrkadlo. Vlastne na celom štadióne nebolo takmer ani nohy. Teda okrem tých, ktoré nervózne podupávali po podlahe opatrenej gumovými rohožami. Bol to asi štyridsaťročný muž príjemného vzhľadu, za ktorým sa ešte aj v tomto veku pootočila nejedna mladá dievčina. Na svoj vek vyzeral veľmi mlado a málokto by mu hádal viac, ako tridsať... Sedel v kresle pri otvorenom vstupe na ľadovú plochu a jeho nálada by sa dala charakterizovať ako mierne podráždená, teda pravdu povediac, dosť veľmi podráždená... Muž sa pozrel najprv na hodiny umiestnené vysoko nad tribúnou, potom pre istotu skontroloval čas na tých svojich a pokrútil hlavou. Zdvihol sa z kresla a bol pevne rozhodnutý vzdať to čakanie. Obzrel sa za seba.

Zazrel postavu vychádzajúcu z tmavej chodby...

Na druhý deň po bujarej party sa objavil Christian na zimnom štadióne, s ľadovou plochou prenajatou na tri hodiny doobeda a tri hodiny po obede a práve vychádzal z tmavej, neosvetlenej chodby. Prichádzal s hlavou sklonenou, pozerajúc sa na podlahu a chystal sa vstúpiť na ľad. Pozrel sa previnilo na muža, ktorý už opäť zasadol do kresla. Ten nepotreboval vysvetlenie... Stačilo, že uvidel Christianove červené a opuchnuté oči. Podoprel si hlavu pravou rukou a zostal sedieť v očakávaní...

Christian vstúpil na ľadovú plochu a... A predviedol dokonalú katastrofu. Po pár figúrach mal problémy s dýchaním a vyčerpaný sa takmer zosypal... Tréner medzitým vstal a oprel sa rukami o mantinel. Potom vystrel ruku a ráznym pohybom zápästia privolať svojho zverenca k sebe. Ten rýchlo prikorčuľoval k mantinelu a zabrzdil. Teda, snažil sa... Takmer stratil rovnováhu a veľa nechýbalo a bol by sa rozcapil na mrazivej ľadovej

ploche, ktorá by ho možno trošku prebrala z tých jeho driemot. Tréner len pozdvihol hlavu a povzdychol si. Bol síce človekom nesmierne pokojným, ale práve teraz mal pocit, že ak by zlosť nadnášala, tak by tu poletoval ako netopier...

„Chris... Rozmysli si, čo vlastne chceš... Teraz si daj studenú sprchu a choď do postele. Podotýkam, že sám a myslím tým spať a nevykonávať žiadnu inú činnosť. Si úplne vyčerpaný, nohy ťa vôbec neposlúchajú a trasieš sa tu ako práve narodené žriebä.“ - rázne prehovoril tréner, pričom slová „žiadnu inú činnosť“ výrazne zdôraznil.

Christian sa zahanbil a stál tam ako malý prváčik pred prísnyim učiteľom. Tréner chvíľu mlčal a rozmýšľal nad tým, že tento chlapec bol vskutku výnimočný krasokorčuliarsky talent, aký sa zrodil raz za niekoľko rokov... Zdalo sa však, že Christian si to vôbec neuvedomoval a stváral hlúposti, ako nevyzretý pubertálny chlapčisko. Tréner zdvihol hlavu a prísnyim pohľadom prebodával Christiana takmer skrz na skrz.

„Christian... Myslím, že by bolo oveľa rozumnejšie, keby si využíval svoju energiu iným spôsobom. Pripomínaš mi nadrzaného žrebca, ktorý sa predvádza pred ostatnými v stáde, koľko kobýl zvládne počas noci. Porozmýšľaj o mojich slovách... Ak sa to bude ešte opakovať, ja tu končím...“ - doložil po krátkej pauze. Otočil sa a opúšťal štadión, odchádzajúc cez vchod pre návštevníkov.

„Do riti! Tento krát som to asi poriadne posral...“ - uľavil si našťavaný Christian, uvedomujúc si, že takého trénera počas celých tých rokov čo bol jeho zverencom, ešte hádam nezažil.

Mal zlosť sám na seba. Zobúval sa a zúrivo hodil korčule o podlahu. Zostal sedieť na gumových rohožiach s hlavou v dlaniach... Na štadión sa opäť vrátil tesne pred šestnástou hodinou. Zrejme si zobral k srdcu slová svojho trénera, pretože pôsobil dojmom čerstvého a odpočínutého, fešného športovca. Zdalo sa, že skutočne spal a naozaj sám, tak ako mu to radil tréner. Rozcvičil sa. Zahrial svaly a po chvíli už

predvádzal dvojité a trojité skoky. Síce ešte sem-tam s maličkým zaváhaním, ale bol to obrat minimálne o 360° k lepšiemu. Teraz to bolo niečo celkom iné ako to, čo tu dokazoval dnes ráno. Vtedy to bol sopľavý začiatovník a teraz sa tu predvádzal reprezentant, pripravujúci sa na majstrovstvá. A to Christian naozaj bol. Majstrovstvá sa blížili a jeho čakalo národné kolo. Nad možnosťou, že ho do národného kola nenominujú vôbec nerozmýšľal a ani si ju nepripúšťal. Tréner len krútil hlavou, mrmlal si popod nos, no usmieval sa...

Christian mal síce bohatých rodičov, ale tí sa veľmi nezaujímali o jeho krasokorčuľarske aktivity. Brali to skôr ako jednu z mnohých činností, do ktorých zabýdol a napokon sa ich vzdal. Aj keď pravdou bolo, že korčuľovanie ho bavilo už akosi pridlho... Otec aj matka mali svoje záujmy a akoby sa nevedeli dočkať momentu, kedy by s tým ich synáčik skoncoval a hodil korčule do kúta. Platili mu síce trénera a nájomné za ľadovú plochu, ale to bolo asi všetko... A ich synáčik si vyhadzoval

z kopytka a vyvádzal, ako voľajaký nespratník. Ľadovú plochu však naozaj miloval a krasokorčuľovanie si užíval tak, ako hádam nikto iný. Mal naozaj výnimočný talent. Postačovala ruka skúseného trénera, ktorá ho viedla a Christian predvádzal kúsky, nad ktorými mnohí, vrátane samotného trénera, len nechápavo krútili hlavami. Bol známy svojou húževnatosťou a jazdou prepracovanou do úplných detailov. Bohužiaľ občas mu prešlo a v poslednej dobe to bolo takmer pravidelné a vtedy vyvádzal tak, ako na poslednej party. Zdalo sa však, že zrejme prišiel opäť k rozumu a svoju energiu, ktorou doslova prekypoval, venoval výhradne korčuľovaniu a na všetko ostatné akoby zabudol. Keďže predvádzal dokonalé výkony, športová asociácia ho nominovala do národného kola bez akýchkoľvek výhrad... V národnom kole sa Christian skutočne ukázal. To, čo predvádzal na ľadovej ploche nenechalo hádam nikoho chladným a aj jeho tréner sa potajomky usmieval. Vedel, že jeho zverenec bol v úžasnej forme a nesmierne sa tomu tešil. Opäť to bol ten známy Christian Helgenberger.

Modrooký, svetlovlasý fešák, ktorý mútil hlavu a zrýchľoval dych nejednému dievčaťu. Mnohé ho túžobne hltali roztúženými očami... Oblečený v modrom kostýme, s poodhalenou hrud'ou, belasými očami a svetlými vlasmi bol skutočnou ozdobou ľadovej plochy. A aj tréner musel uznať, že dievčatá po tomto sympatickom chlapcovi jednoducho museli šalieť. Pousmial sa, keď si spomenul na svoje mladé roky strávené na ľadovej ploche. U neho to bolo úplne rovnako a aj on si svoju slávu a ošial', ktorý všade spôsoboval, s radosťou užíval. Dokázal však rozpoznať hranicu, za ktorú už nešiel, čo sa o Christianovi povedať rozhodne nedalo. Ten sa pohyboval výlučne za tou pomyslenou hranicou, čo bola obrovská chyba. Ak by ju bol vedel rozpoznať a neprekračoval ju, bol by dokázal oveľa viac... Pravdou však bolo, že v poslednom čase sa tento chlapec snažil krotiť. Koniec koncov, koľkokrát to tu už bolo... Nakoniec však stále padol ešte hlbšie do zradného bahna, ako bol predtým...

Christian do slova a do písma prevalcoval všetkých svojich súperov s ľahkosťou, vznešenosťou a pôvabom belasého motýľa, poletujúceho nad ľadovou plochou, nad ktorou sa skutočne vznášal ako motýlik. Málokedy ho bolo vidieť v inom, než modrom kostýme. Preto pomenovanie „belasý motýľ“ bolo naozaj výstižné. Motýlik, ktorému chýbala už len víla a bol by to pár, ako z rozprávky. Avšak tá víla, ktorá po ňom potajomky hádzala pohľady tu, skutočne bola. Tou krehkou vílou bola Amanda, ktorej tento belasý motýlik skutočne učaroval... Voľná jazda, ktorú predviedol Christian na národnom kole bola skutočne hodná majstrovstiev sveta. Mladý krasokorčuliar zaradil do svojej jazdy snáď všetky prvky, ktoré sa tam zaradiť dali. Jazda pozvoľne gradovala a naberala to správne napätie. Pribúdali jednoduché piruety, ktoré vzápätí nahrádzali zložité a nesmierne pôsobivo točené... Rozhodcovia, ako aj diváci sa postupne, chtiac-nechtiac ponárali do úžasne precítenej

jazdy s podmaňujúcou hudobnou kulisou. Náročnosť prvkov sa neustále zvyšovala. Pribudol jednoduchý a vzápätí aj dvojitý Axel-Pauzen. Zakrátko aj kombinácia dvojitého a trojitého Salchowa. No a diváci doslova žasli, keď predviedol svoje úžasné a technicky nesmierne náročné krokové variácie, pri ktorých rozhodcovia nestíhali sledovať, ktorá noha bola pravá a ktorá ľavá. Len nechápavo krútili hlavami, že sa tento chlapec v tej rýchlosti dokázal zorientovať a nespraviť na nohách uzol... A to už nasledovala celá séria dvojitých a trojitých skokov. Opäť sa objavil dvojitý Axel-Pauzen, trojitý Salchow a trojitý odpichnutý Rittberger.

Chris bol naozaj perfektný skokan, pre ktorého bol charakteristický čistý odraz, nesmierne dlhá letová fáza a veľmi pôvabné a technicky úplne bezchybne prevedené obraty vo vzduchu. No a keď tento chlapec začal vytvárať na ľadovej ploche typický nájazdový oblúk, to už každý vedel, príde Lutz... A aj prišiel... Nádherne prevedený a bez jediného zaváhania.

Chris mal v zálohe aj oveľa zložitejšie skoky, ale tie si ponechával na majstrovstvá, na ktoré sa nesmierne tešil. Vedel, že jeho forma sa každým dňom zvyšovala a on v tréningu vôbec nepoľavoval.

Rozhlasoví a televízni komentátori sa doslova pretekali v tom, kto prinesie a ponúkne poslucháčom, či divákovi tie najúžasnejšie správy o tomto mladom a nesmierne talentovanom chlapcovi. Chris si na ľadovej ploche užíval eufóriu a ovácie, ktoré jeho jazda vyvolávala u divákov, sediacych na tribúnach. Uvedomoval si, že ak by sa majstrovstvá konali už dnes, určite by stál na stupni víťazov. Bol to jeho detský sen a už ako malé chlapča, ktoré stálo prvý raz na ľadovej ploche sníval o tom, že raz bude svetovým majstrom.

Potlesk neutíchal, tak sa ešte párkrát uklonil na všetky strany a korčuľoval k východu z ľadovej plochy. Opatrne vstúpil na gumové rohože a nasadil si na ostrie korčuľ chrániče. To sa už pri ňom pristavil tréner a uznanlivo ho poklepal po ramene. Christian bol naozaj nesmierne šťastný. Veril si a dôvera v samého seba mu priniesla